

Η συμμετοχή του Χριστού στον ανθρώπινο πόνο

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανασίου

Ο Χριστός νίκησε το θάνατο και μετέβαλε τον πόνο από κατάρα σε ευλογία. Πώς; Δίνοντας μας τη δυνατότητα όχι να αποφύγουμε τον πόνο ή το θάνατο, αλλά να τον μεταβάλουμε από καταστροφή σε ωφέλεια, από πικρό ποτήρι σε γλυκό ποτήρι, από θάνατο σε ζωή.

Μέσα στον πόνο ανακαλύπτουμε πόσο σημαντικό πράγμα είναι για εμάς ο Σταυρός του Χριστού. Ο ίδιος ο Κύριος, κατά την ανθρώπινη Του φύση, γεύθηκε το πικρό ποτήρι του πόνου και θανάτου σε τέτοιο βαθμό όσο κανένας άνθρωπος που ήρθε στον κόσμο. Κανένας δεν θα πονέσει ποτέ παραπάνω από το Χριστό, γιατί κανένας δεν θα έχει ποτέ την αναμάρτητο και Θεία φύση του. Και πόνεσε πραγματικά, όχι

όπως λέμε μερικές φορές: Αυτός ήταν ο Θεός είχε δυνάμεις και μπορούσε να κάμει υπομονή.

Δεν είναι είναι έτσι. Αυτό μας το επαληθεύει το ιερό Ευαγγέλιο. Περιγράφοντας μας οι Άγιοι Απόστολοι την προσευχή του Χριστού στη Γεσθημανή την τελευταία νύχτα, μας λένε ότι «ο Κύριος εγένετο εν αγωνία», και προσευχήθηκε με όλη τη δύναμη της υπάρξεώς Του προς τον Ουράνιο Πατέρα μέσα σε αυτή την αγωνία του πόνου, όχι για το δικό Του θάνατο αλλά για την αποστασία του ανθρωπίνου γένους εναντίον του Θεού. Από την πολλή αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο και επειδή πονούσε γι' αυτόν, «εγένετο ο ιδρώς αυτού ωσει θρόμβοι αίματος», δηλαδή έγινε ο ιδρώτας Του σαν θρόμβοι αίματος. Ίδρωσε ο Κύριος αίμα! Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να ιδρώσει αίμα, ούτε θα υπάρξει τέτοια περίπτωση.

Όμως ο Χριστός ιδρωσε αίμα, από το απερίγραπτο εκείνο μέγεθος του πόνου και της θλίψεως, που ο ανθρωπίνος Κύριος άφησε τον εαυτό Του να γευθεί, θέλοντας να δείξει σε εμάς ότι αληθώς έγινε άνθρωπος κι αληθώς έπαθε κι αληθώς σταυρώθηκε κι αληθώς πέθανε κι αληθώς, βέβαια, ανέστη.

Έτσι έχουμε μπροστά μας ως πρώτο μάρτυρα και παράδειγμα τον ίδιο το Χριστό που πόνεσε και μπορεί να μας καταλάβει. Έχουμε «αρχιερέα δυνάμενο συμπαθείσαι τας ασθενείας ημών» γιατί, όπως λέει ο Απόστολος, ο Κύριος μπορεί να βοηθήσει αυτούς που πειράζονται και ταλαιπωρούνται, γιατί Αυτός πρώτος ελυπήθη και υπέστη πάθη, θλίψεις και θάνατο και μπορεί έτσι να έχουμε τις δικές μας θλίψεις, στεναχώριες, ταλαιπωρίες.

Στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται ότι, όταν οι Εβραίοι πορευόμενοι μέσα στην έρημο έφθασαν στο αποκορύφωμα της εξάντλησης και της δίψας και δεν είχαν να πιούν νερό, έφτασαν σε ένα τόπο όπου το νερό ήταν πικρό και δηλητηριώδες, τότε ο Θεός έδειξε στο Μωυσή ένα ξύλο και του είπε: «Πάρε αυτό το ξύλο, ρίξε το μέσα στην πηγή και αυτό το πικρό νερό θα γίνει γλυκό». Αυτό το ξύλο ήταν μια από τις ωραιότερες προτυπώσεις του Σταυρού του Κυρίου.

Έρχεται ο Σταυρός του Χριστού και τον ρίχνουμε μέσα στο πικρό ποτήρι των δικών μας θλίψεων και τότε τα πικρά νερά του πόνου γλυκαίνονται και από πικρά και δηλητηριώδη νάματα γίνονται ιάματα για τον άνθρωπο, γίνονται φάρμακα ζωής αιώνιου, σε τέτοιο σημείο μάλιστα ώστε πραγματικά ο πόνος από εχθρός του ανθρώπου να γίνεται ευεργέτης του. Ο πόνος, από αποτρόπαιος και απευκταίος γίνεται επιθυμητός, όχι κατά τρόπο μαζοχιστικό, αλλά γιατί ξέρουμε πλέον ότι δια πόνου και «δια του Σταυρού εισήλθε χαρά εν όλω το κόσμω». Ξέρουμε ότι αξιοποιώντας τον πόνο, τις θλίψεις και το θάνατο τον ίδιο, μπορούμε να ζούμε αιωνίως μαζί με το Χριστό, μέσα στην αιώνια και ατελεύτητη Βασιλεία Του.

Πηγή: isagiastriados.com